

Din păcate, de la începutul excelent cu Mihaela Vosgian - *Doamna Albă* - acompaniată de umbra flautului Anei Chifu, spectacolul își pierde treptat din forță prin niște lungimi poate inerente dorinței de a crea momente de transă, dar nesuținute de partea muzicală interpretată *live*. Din cei 9 soliști (**grupul Inter-Art**, creat și condus de Mihaela Vosgian), doar compozitoarea și Irinel Anghel au ocazia să își exploreze resursele muzicale (în acest caz, predominant vocale), ceilalți muzicieni fiind în majoritate reduși la un rol de figurație, de obiecte decorative, cu intervenții muzicale și performative mult prea scurte și prea simple (și simpliste) în economia spectacolului - cu atât mai ciudat cu cât pe scenă se aflau mari virtuozii ai instrumentului lor, precum marele **Barrie Webb** (didgeridoo și trombon), sau mai tinerii și foarte talentații Ana Chifu, Irina Rădulescu sau Radu Vâlcu. Mi-aș fi dorit să fie mult, mult mai mult exploatați din punct de vedere muzical, pentru că, integrat fiind într-un festival de muzică contemporană, am perceput *White Lady* în primul rând din acest punct de vedere.

Trebuie menționat și faptul că m-a bucurat foarte mult să văd Sala Dalles plină la un spectacol de muzică nouă - iată o dovadă că promovarea asiduă și inteligentă reușește totuși să sfărâme puțin câte puțin falsul zid dintre public și artiștii contemporani, iar spectacolele non-convenționale precum *Locurile de putere ale "Doamnei Albe"* au primele șansa să o facă.

Diana ROTARU

Rezonanțe camerale clujene - adHOC

La concurență cu o suită generoasă de evenimente culturale - recitalul pianistei Mădălina Dănilă și al trio-ului MOZAIC de la Casa Artelor Dinu Lipatti, dar și spectacolul cross-media "*White Lady's*" *Power Places* coordonat de Mihaela Vosgian programat la sala Dalles - evoluția mai mult decât onorantă a ansamblului adHOC a încheiat seara de 11 noiembrie din punctul de vedere al concertelor derulate în cadrul Universității Naționale de Muzică.

Prezența, și în acest an, a formației clujene pe podiumul Sălii Enescu a însemnat, dincolo de simpla idee a continuității unui demers interpretativ într-o atmosferă festivalieră, un efort de a propune spectatorilor, majoritar studenți, abordarea unui repertoriu mai puțin familiar din punct de vedere al zonei de proveniență a autorilor. În afara piesei lui Liviu Marinescu din finalul concertului, restul lucrărilor au aparținut unor nume marcante ale școlii de compoziție maghiare (Máté Balogh, Bálint Horváth, Zsolt Lászlóffy), austriece (Klaus Ager) și clujene (Iulia Cibișescu și Gabriel Mălăncioiu).

Sub aspectul organizării programului, performanța interpretativă a tinerilor membri adHOC (ansamblu permanent al Academiei de Muzică "Gheorghe Dima" din Cluj-Napoca, cu o componență modulară), conduși de același entuziast mânător al baghetei **Matei Pop**, a fost gândită extrem de echilibrat. Prima audiție absolută a *Cvartetului de coarde nr. 6* semnat de **Iulia Cibișescu**, cea mai extinsă și, de

altfel, cea mai dificilă partitură a serii a apărut ca o virtuală axă de simetrie a întregului concert, Vlad Raceu (vioara I), Diana Man (vioara a II-a), Ovidiu Costea (violă) și Vlad Rațiu (violoncel) asumându-și misiunea de a construi până în cel mai mic detaliu un edificiu sonor de referință, elaborat în trei părți deosebit de complexe nu doar ca scriitură individuală ci și ca sincronizare a multiplelor interferențe instrumentale.

În debutul programului, *Le testament de Josquin des Prez* pentru flaut alto, clarinet, pian și cvartet de coarde - redat cu acuratețe de către Raluca Ilovan, Aurelian Băcan și Eva Butean, cărora li s-au adăugat cei patru membri ai cvartetului enumerați anterior - a alăturat muzica originală, dar inedit orchestrată, a piesei celebrului autor renascentist, și tentativa compozitorului **Máté Balogh** de a o "rescrie" în termenii limbajului contemporan, utilizând un arsenal efectologic variat, metamorfozări ritmice, polimetrii și diverse formulări variaționale. I-au urmat sinuosul *Aeoidos* pentru vioară și violoncel, purtând semnătura experimentatului **Klaus Ager**, pe parcursul căruia Diana Man și Vlad Rațiu au dialogat predominant liric, și, în primă audiție, *DEAC No. 6* pentru flaut, clarinet și cvartet de coarde aparținând lui **Bálint Horváth**, în decursul căruia Raluca Ilovan, Aurelian Băcan, Vlad Raceu, Diana Man, Ovidiu Costea și Vlad Rațiu au explorat un scenariu sonor cu aluzii folclorice și conotații descriptive.

Ultimele trei piese, *Flauros* - in memoriam Constantin Brâncuși, pentru flaut solo, *Heterophonie* pentru flaut, clarinet, percuție și pian și *Harmonic Fields*, pentru flaut, clarinet, percuție, pian, vioară și violoncel, elaborate de **Gabriel Mălăncioiu**, **Zsolt Lászlóffy** și, respectiv, **Liviu Marinescu**, au pus în lumină capacitatea Ralucăi Ilovan de a înveșmânta în culori meandrele fonice, disponibilitatea ei și a lui Aurelian Băcan, a Mirunei-Elena Davidoaie și a Evei Butean de a contura aforistic sugestivitatea haiku-urilor sonore din *Heterophonie* dar și resursele ansamblului de a conferi forță expresivă amplelor "câmpuri armonice" / *Harmonic Fields*. Dozat cu rafinament de-a lungul fluxului sonor, dinamismul

întrepătrunderilor timbrale a îndeplinit rolul unui potențial creator de atmosferă, relevând sensul poetic intrinsec al structurilor muzicale. O încheiere motivantă nu doar pentru auditoriul uneia din cele mai ofertante zile ale festivalului **MERIDIAN**, ci și pentru cei care încă mai cred în menirea cathartică a fenomenului artistic de calitate, fie el, de ce nu, și contemporan!

Loredana BALTAZAR